

24ste zondag door het jaar - C

Ex 32,7-11.13-14. 9,13-18

1 Tim 1,12-17

Lc. 15, 1-32

Vreugde om Gods barmhartigheid

God is echt blij om Zijn mensen! Kunnen wij ons aansluiten bij die vreugde? De farizeeën en de schriftgeleerden konden dit heel moeilijk. Zij geloofden immers vooral in een God die aan de gelovige joden wetten en voorschriften oplegde en van hen onderdanigheid eiste tot in de kleine details toe. En van die farizeeën en schriftgeleerden kreeg Jezus nu het verwijt dat Hij omging met "tollenaars en zondaars", dat wil zeggen, met mensen die, althans in hun ogen, zondaars waren, juist omdat zij niet alle voorschriften van de wet onderhielden. De farizeeën meenden dat men zulke mensen links moest laten liggen en niets met hen mocht te maken hebben. Jezus ziet het anders. Door zijn parabels laat Hij ons aanvoelen dat Hij de zgn. "zondaars" ziet als mensen, die misschien verloren zijn geraakt, maar die waardevol genoeg blijven opdat men naar hen op zoek zou gaan. In het gewone leven hebben wij ook soms meer aandacht voor wat wij kwijt zijn, dan voor wat wij hebben. Het is een teken dat wij het heel waardevol vinden. Zo doet een herder die een schaap mist, zo doet een huisvrouw die een geldstuk kwijt is, zo doet een echte vader die zijn zoon verloren heeft. Het belangrijkste daarbij is dat Jezus ons hiermee eigenlijk een andere God leert kennen: geen God die op de eerste plaats de toepassing van wetten en voorschriften eist, wel een God die warme gevoelens koestert, die warmhartig is en dus barmhartig. De farizeeën vertoonden niets van de vreugde van de Vader. Zij bleven steken in hun plichtengeloof, deden wellicht zelfs edelmoedig hun dienstwerk in de tempel of het bijbelhuis, maar misten de sympathie, het medelijden, de barmhartige bewogenheid, die nu juist het kenmerk is van de Vader-God van Jezus. Het is toch merkwaardig hoe die farizeeënmentaliteit regelmatig opnieuw de kop opsteekt in de houding van sommige "zgn. christenen", ook vandaag. Ook nu komen wij ze tegen, die plichtsgetrouwe moraalridders zonder hart, die geen vreugde uitstralen, maar die met verbeterheid eisen stellen aan anderen.

Heel zeker dat ook Jezus niet de fouten van de zondaars en de tollenaars goedpraat, maar Hij kijkt blijkbaar naar een dieper niveau in de mens. Hij kijkt naar de gezindheid, naar de diepere verlangens en pint de mens niet vast op zijn afwijking van de normen van het huidig, geldend sociaal of religieus gedrag. Daarbij komt, dat veel van die "zgn zondaars" veel aandachtiger naar Jezus luisterden, dan die schriftgeleerden, die hun hart en hun oren a priori afsloten voor Zijn boodschap over een God, die vooral een bewogen Vader is. Die gemeente luisterbereidheid van de "zgn. zondaars" was voor Jezus een teken van dieper leven, van beginnende bekering, van verlangen naar verbondenheid met de liefde-God. En dat achtte Hij veel waardevoller dan de plichtsgetrouwe onderdanigheid aan een God, die hen wetten en voorschriften zou opleggen, zoals de schriftgeleerden het voorstelden. Hoe reageren wij tegenover mensen die in de fout zijn gegaan? Zijn wij voor hen strenger dan God zelf? De God van Jezus, de bewogen, barmhartige Vader, die Zich zeker niet verheugt over de zonden, maar die kijkt naar het hart van de zondaar, vraagt dat wij vandaag Zijn vreugde zouden delen en samen met Hem blij zouden zijn om die mensen rondom ons die, in weerwil van kleinheid en zwakheid, kleine tekens geven dat zij de liefde opnieuw in hun leven willen toelaten. En die liefde is vindingrijk! Wij geloven dat zij sterker is dan de dood.

Pater Frans s.j.